

[Korsgaard.]

som helst Funktionær, der kommer ind i en Virksomhed, og som, da han kom ind, kunde have Grund til at vente sig en vis Udvikling og navnlig ikke kunde have Grund til at tro paa, at Udviklingen vilde gaa tilbage — over for en saadan Mand synes jeg, Arbejdsgiveren og ikke mindst Staten, naar den er Arbejdsgiver, har en stor Pligt. Derfor synes jeg altsaa, at den Maade, man har behandlet de ældre i Jernbanestaten paa, har været urimelig. Men det er ikke alene Statstjenestemænd i almindelig Forstand, der behandles paa en efter min Mening ubillig Maade. Rigsdagen bruger ved forskellige Lejligheder noget lignende. Rigsdagens Præsidium maa jeg betragte som en i Virkeligheden meget daarlig Arbejdsgiver. Rigsdagens Præsidium er smaalig til det urimelige. Naar det f. Eks. drejer sig om, at Medlemmer vil sende Pakker hjem paa en Tid, der ligger mellem visse Tidspunkter, maa de selv betale Porto'en. Hvad er det for en vanvittig Smaalighed? Hvor vilde i givet Fald disse Penge gaa hen? De vilde gaa over til Postvæsenet, Staten vilde ikke komme af med en Øre. Jeg ved ogsaa, at der paa mangfoldige andre Maader fra Præsidiets Side vises en Smaalighed, der i Virkeligheden trods enhver Beskrivelse, hvis man skulde tale om en virkelig god Arbejdsgiver. Men hvor betydningsfuldt dette kan være over for Medlemmer, eller hvor lidet betydningsfuldt det kan være — det maa man tage, som man vil —, er det for mig meget mere om at gøre, hvorledes Rigsdagen behandler sine Tjenestemænd, og behandler dem, naar man forandrer Antallet af Tjenestemænd inden for det Korps, hvorom det i givet Fald drejer sig. Det maa jeg rigtig nok hævde, at der har Arbejdsgiveren, Rigsdagen, en ubetinget Pligt til at tage skyldigt Hensyn til, under hvilke Forhold og med hvilke berettigede Forventninger de paagældende kom ind. Jeg har ikke Indtryk af, at det hidtil er gjort. Hvis disse Bemærkninger kunde hjælpe til, at Præsidiet blev en dog nogenlunde anstændig Arbejdsgiver, skulde det glæde mig.

Jeg vil for øvrigt i Forbindelse med Pensionsspørgsmaalet gerne have Lov til at udtale, at jeg ønsker, man skal have en Udvikling i den sociale Lovgivning, saaledes at hvert eneste Menneske, der naar 65 Aars Alderen, har Ret til det, man nu kalder Aldersrente. Man vil maaske sige, at dette er et Overbud. Jeg vil nødig have det betragtet under dette Synspunkt. Men det er en uheldig Stilling, vi er inde i, at Folk i Vir-

keligheden næsten med Henblik paa, hvor meget det vil skade dem, hvis de foretager en Opsparing paa et vist Tidspunkt af deres Liv, ikke foretager denne Opsparing. Jeg er fuldkommen klar over, at det kan komme til at koste noget at indføre en saadan Reform. Men min Tanke er naturligvis den, at de velhavende, de, der gennem en vis Periode af deres Liv har været velhavende, maa gennem en Forsikring — svarende til, hvad det koster, at de kan faa denne Fordel, naar de bliver 65 Aar — betale dertil saa meget, det vilde koste for dem selv, og ikke mere. Jeg haaber, at Tanken bliver optaget til velvillig Overvejelse.

Dernæst vil jeg gerne sige et Par Ord om de lavere lønnede inden for de fast ansattes Kredse, Kontoristerne. Der har, saa vidt jeg ved, været en Henvendelse om deres Stilling. Om den er god eller daarlig, skal jeg paa det givne Tidspunkt ikke kunne udtale mig om med Sikkerhed. Jeg har imidlertid faaet et stærkt Indtryk af, at hvad man i hvert Fald maatte kunne forlange, er, at der blev flere Avancementsstillinger. Jeg tror, at Kontorassistenternes Stilling bør udvides væsentligt, og jeg anser det heller ikke for usandsynligt, at det er berettiget, at Kontoristerne faar noget mere i Løn.

Jeg vil gerne slutte disse Udtalelser, der paa forskellig Maade vender sig mod Tjenestemændene, med at gøre et Par Bemærkninger af lignende Art som dem, jeg har gjort ved anden Lejlighed. Det er i Virkeligheden vidunderligt at tænke paa, at Tjenestemændene mener, at Socialdemokraterne er de sande Vogtere af Tjenestemændenes økonomiske Interesser. De mener det ud fra det, som skete i 1927. De mener det, samtidig med at det er en Kendsgerning, at Socialdemokratiet ikke har genoprettet den Nedskæring, der fandt Sted i 1927; den Nedskæring gælder den Dag i Dag. Og de mener det, samtidig med at de dog maa vide, at dengang Ministeriet Stauning foretog det politiske Bedrag, som det selv har betegnet det som, at nedskære Kronen ved en politisk Akt, da blev Tjenestemændenes Lønninger reelt nedskåret. Det er mig fuldkommen ufatteligt, at Tjenestemændene virkelig paa Baggrund af disse Kendsgerninger kan have nogen som helst virkelig Begrundelse for at tro, at Socialdemokratiet er en bedre Arbejdsgiver, end f. Eks. Det konservative Folkeparti vilde være. Jeg tør ogsaa rolig paastaa, at ude i det private Liv er saa sandelig den konservative Arbejdsgiver ikke slettere end den Mand, der tjener mange Penge og stemmer socialdemokratisk, saa jeg maa tro, at det